

Az eredeti sorozat alapján

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI

A sötétség útja

*finep
selection*

SARAH REES BRENNAN

SARAH REES BRENNAN

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI 3.

A sötétség útja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

GREENDALE

**„HA A JELEN TÉVÚTRA TÉR, ANNAK TE VAGY AZ OKA,
BENNEK KELL KERESNI.”**

- DANTE -

ARRÁ ÉBREDTEM, hogy az ablakom rácsán keresztül beragyog a napfény. A párnámba mosolyogva fordultam oda az alvó kísé-
rőm bársonyosan fekete, összegömbölyödött alakjához. Az ágymeleg
álmok káoszán egyetlen rideg gondolat hatolt át.

Valami szörnyűség történt a barátoddal.

Kipattant a szemem. Szögegyenes gerinccel felültem, s ökölbe
szorult a vaskos, gyűrött párnámat markoló kezem.

Nick miatt alhattam biztonságban a puha ágyamban. És mintha
elárultam volna őt a lustálkodással.

A kovácsoltvas ágytámla fölött elnézve rámeredtem a rózsákkal
keretezett tükrömre. Ez volt a szobám világéletemben. Minden zu-
gát ismertem, mégis idegennek hatott minden apró részlete, mert
semmi esély nem volt arra, hogy Nick odateleportáljon valamelyik
napfénytől aranyló sarokba a maga sötéten jóképű és megdöbbenő
valójában. Már százszor megdorgáltam, amiért ezt csinálta. Most vi-
szont bármit megadtam volna azért, hogy megint megjelenjen.

Salem ásított és nyújtózott egyet, s közben a csillagmintás paplant dagasztotta a körmeivel.

Túl korán van még az ilyen szorongáshoz, Sabrina.

Azzal leugrott az ágyról, elvétált, kinyitotta az ajtót az orrával, és elindult ennivalót keresni. Hilda néni főztjének mennyei illata érződött a nyitott ajtón túlról, a lépcső felől. Amilyen a formám, éppen valami szemgolyós fogást készített.

Sóhajtvá kikászálódtam az ágyból. Tudtam, hogy már nem fogok visszaaludni. Rámutattam magamra, mire rögtön egy könnyű pulóver és egy rövid szoknya volt rajtam, ám nem pördültem meg a tükrök előtt, mint régen. Csak azért öltöztem fel, mert mostanában mindig akadt társaságunk.

– Korán keltél, szívem – üdvözölt Hilda néni ragyogó mosollyal, amikor beléptem a konyhába.

Attól, hogy a gőzölgő fazekak fölé hajolt, a haja olyan volt, mint egy arany felhő, és kötenyt viselt, amin a SZEXI BOSZI felirat díszelgett. A barátjától, dr. Cerberustól kapta. Kissé elhalványult a mosolya, amikor meglátta az arcomat.

Hilda néni szeretett vendégeket fogadni, hiszen akkor többen örültek a főztjének. És Hilda néni volt az egyetlen a Spellman családban, akinek éppen rendben volt a magánélete. Az unokatestvéremnek, Ambrose-nak ugyanis megölték a barátját a boszorkányvadászok. Zelda néni férje, Blackwood atya elmenekült az országból, miután megpróbálta meggyilkolni az egész közösségünket. Az én barátom pedig a pokol foglya lett.

De bármennyire is a feje tetejére állt az életem, azt akartam, hogy Hilda néni továbbra is boldog legyen.

Erőt vettem magamon, hogy visszamosolyogjak rá.

– Jó reggelt!

Magához ölelt. Hilda néni rozmaring- és feketeüröm-illatú volt, boszorkányfüvek és gyermekkori szeretetteljes pillanatok aromáját árasztotta.

Megsimogatta a hajamat.

– Ülj le, sec-perc alatt összeütök neked egy kis gofrit.

Leültem a konyhaasztalhoz, és a körülmények ellenére úgy éreztem, megnyugodtam. Jó volt egy kicsit kettesben maradni a nagynénémmel.

Éppen ezen elmélkedtem, amikor kinyílt a konyhaajtó. Először felsóhajtottam, aztán felderült az arcom.

Akadtt egy halandó is ebben a varázstudóktól hemzsegető házban.

Harvey, a három legeslegjobb barátom egyike sétált be a konyhába, karjában egy tiniboszorkánnyal. Elspeth takaróba csavarva karolta át a nyakát.

Harvey elmosolyodott, amikor meglátott.

– Szia, Brina!

Szigorúan magamra szóltam, hogy újabb mosolyt erőltessek az arcomra, ám ekkor rádöbbsentem, hogy máris elmosolyodtam Harvey látványától. A zöld flanelingjén és a barna haján látszott, hogy most kelt ki az ágyból, a mindig kedves kis mosolya pedig álomittas volt.

– Szia! Nem tudtam, hogy itt vagy.

Harvey letette Elspeth-t a hintaszékbe, és megigazította rajta a takarót.

– Elspeth nem akart egyedül maradni, ezért itt aludtam. Spellman néni megengedte – tette hozzá. Túlságosan zavarban volt ahhoz, hogy ne Spellman néninek hívja Hildát, aki már tíz éve győzködté, hogy szólítsa inkább a keresztnévén. – Remélem, nem gond.

– Bármikor – feleltük Hilda nénivel kórusban.

Egymásra vigyorogtunk, aztán Harvey-ra. Mint három ragyogó fénypont, akik egymás látványában fürdenek.

Harvey letérdelt a hintaszék elé.

– Hozom a párnádat, hogy hátra tudj dőlni, jó?

– Rendben, gyönyörű halandó – válaszolta derűsen Elspeth.

– Ez elég fura becenév. – Harvey megpaskolta a kezét, majd elindult a párnabeszerező útra.

Amikor Blackwood atya megpróbálta lemészárolni a közösségünket, akkor a lánya, Prudence megmentette az összes varázstudót, akit csak tudott. A túlélők a Láthatatlan Tudományok Akadémiájának megmaradt diákjai voltak, a boszorkány és a varázsló diáktársaim. Most nálunk laktak, a padlón aludtak, és Blackwood atya mérgezési kísérlete után lábadoztak. A halandó barátaim rohantak segíteni. Harvey-t különösen lesújtotta a szenvedők látványa, így beugrott, hogy ételt és gyógyszert szállítson a boszorkányoknak és a varázslóknak, és kérésre odacipelte a mozgásképteleneket, ahová szerették volna.

A legtöbben már teljesen felépültek. Gyanítottam, hogy Elspeth is, de igyekezett az utolsó pillanatig kihasználni a helyzetet.

Amikor becsukódott az ajtó Harvey mögött, Elspeth vadul elkezdett hintázni a székben.

– Nem fogjátok elhinni, milyen bizzar dolgokat műveltem ezzel a halandóval tegnap este!

Hilda néni leejtette a földre a fakanalat.

– Ó, tényleg? – érdeklődtem.

– Megkértem, hogy töltsse velem az éjszakát. – Elspeth elkerekedett szemekkel bámult rám.

– Ó, tényleg? – ismételtem meg, de ezúttal hallottam az élt a hangomban.

– Azt mondta, hogy oké. Szóval arra gondoltam, hogy „végre”. Már készültem levenni a ruhámat, amikor azzal folytatta, hogy „nem kell egyedül lenned, ha félsz”, aztán hozott takarót és forró csokit – folytatta felháborodva Elspeth.

Erre a kézfejem mögé rejtettem a mosolyomat.

– Pillecukrot tett a forró csokiba – búslakodott Elspeth a saját tévedésén. – Még soha életemben nem bánt így velem férfi. Már azzal is kikészítené anyámat, ahogy beszél. Ki tudja, milyen furcsaságokat akar még művelni az éj leple alatt?

Harvey éppen visszatért a párnával, így elcsípte a mondat végét, és megbotránkozott arcot vágott.

– Akárkiről is van szó, borzalmasnak hangzik.

Elspeth drámai sóhajrással a párnára hanyatlott, mintha még ahhoz is gyenge lenne, hogy nyitva tartsa a szemét.

Hilda néni csettintett egyet, amitől visszaugrott a fakanál a kezébe, és elfoglalta magát a tűzhelynél. Harvey odasomfordált hozzá.

– Valaminek nagyon jó illata van!

Megfordultam a széken, hogy figyelmeztetés gyanánt némán hadonászva csendre intsem Harvey-t, de ő máris bekukucskált a fedők alá. Csak néztem, ahogy kibontakozott az elkerülhetetlen.

– Annyi sátáni pásztorpitét csinállok, hogy mindenkinek jut majd belőle. Kóstold csak meg, drága Harvey!

– Örömmel. – Harvey buzgón elfogadta a kistányért. Bár ő nem volt állandóan éhes, mint az Akadémia diákjai, ám kamasz fiú létére otthon ráhárult a mindenkori főzés.

– Valami különlegességgel akartam kényeztetni a gyerekeket – avatta be Hilda néni, Harvey pedig bólintva rávetette magát az ételre. – Ezért nem használtam vízisiklóbelet a fasírhoz, meg ilyen alantas dolgokat. Csakis királypitont. Semmi mást, csak a legjobbat!

Harvey-nak megmerevedett az arca, szájában a kanállal.

– Finom? – érdeklődött Hilda néni sugárzó mosollyal.

– Isteni! – felelte Harvey a szörnyülködéstől elvékonyodó hangon.

– Hű, azta! – Elspeth szeme kipattant. – Kígyóbél, komolyan?

Harvey – a sors iróniájaként – egy kígyó gyorsaságával mozdult meg. Felkapta Elspeth-t a hintaszékből, leültette az asztalhoz, letette elé a tányérját, és határozottan a kezébe nyomta a kanalat.

– A tiéd.

Elspeth habozott.

– Úgy érted, hogy osztozni akarsz rajta velem?

– Nem! Erőre kell kapnod – nógatta Harvey. – A tiéd az egész.

– Tényleg?

Harvey eltökélten bólogatott.

– Ilyen érzés a szerelem? – suttogetta a tányért megragadva Elspeth.

Harvey megveregette a hátát.

– Nem. Ezt a kígyóbél mondatja velem.

Azzal Harvey nekilátott kávé főzni. Elspeth pedig hozzáfogott az evéshez, miközben boldogan lóbálta a lábát a takaró alatt. *Inkább neki adja, mint nekem*, gondoltam, habár a sötét keresztelőm óta könnyebben lecsúszott a torkomon a boszorkánykaja. Nem mintha akkoriban túl sok lehetőségem lett volna rá. A Láthatatlan Tudományok Akadémiájának diákjai olyanok, mint egy csapat éhező hiéna. Ettől csak még jobban megutáltam Blackwood atyát, amiért nem adott nekik rendesen enni. *Nick* is az Akadémián élt. Mindennap át kellett volna hívnom vacsorázni.

– Tessék, Brina! – Harvey egy csésze kávé tett le a könyökömhöz.

Nekidőltem a vállának, mire elhúzódott tőlem, és leült a mellettem lévő székre. Levette a válláról a puskát, amit mostanában olyan

gyakran magánál hordott, és odatámasztotta közénk. Kortyoltam egy nagyot a kávémból.

Salem, a koboldmacska megkapta a tejszínt, de még többet szeretett volna belőle, ám az asztalra felugorva csalódottan látta, hogy éjfeketen iszom a kávé.

Harvey megszimogatta.

– Szia, cica!

Ostoba halandó, mondta Salem. Hálátlan! Még kellett volna osztanod velem a kígyóbelet. Még több fülvakarást! Azt mondtam, még többet!

Harvey nem értette, amit Salem mond. Néha úgy éreztem, hogy jobb is így. Mosolygott, amikor Salem fenségesen odadörgölte a fejét a kezéhez, és tovább vakargatta a fülét.

– Ki a cuki cica? – gügyögött neki.

– Hát, nem Salem – vigyorogtam, aztán beleásítottam a bögrémbe.

– Hoznom kell lashardiát – motyogta Hilda néni. – Ma este csinálok majd neked egy kis nyugtató teát, Sabrina.

– Lashardiát? – értetlenkedett Harvey.

– Hullavirágot – válaszolta derűsen Hilda néni. – Hússal és vérrel táplálkozik. Sírokon szoktam termesztetni. Ha Sabrina iszik a teából, egész éjjel nyugodtan fog aludni. De a gyümölcsével vigyázz, Harvey, drágám! A magja halálosan mérgező.

– Ó! – hüledezett halkan Harvey, Hilda néni pedig kiment a konyhából. – Elment?

Bólintottam, mire Harvey felállt, és egyenesen a csapból ivott. Aztán a vízszög alá dugta a fejét, amitől utána mintha esőcseppektől csillogott volna a kócos haja.

– Kígyóbél, húha! Ööö... kaphatnék egy kis gabonapelyhet? Csak hogy megszabaduljak az ízétől.

– Te *nem* szereted a kígyóbelet? – kérdezte döbbenten Elspeth.

Harvey talált gabonapelyhet. Az Akadémia diákjai gyanakodva szemlélték a bezacskózott halandó élelmiszereket. Ambrose gabonapelyhe senki másnak nem kellett, az unokatestvérem pedig nem volt itt, hogy megegye. Elindult Prudence-szel Blackwood atya kérésére, hogy a közösségünk egykori vezetője megfizessen a bűneiért.

Ambrose-t éveken át varázslat zárta a házunk falai közé. Hozzászoktam, hogy mindennap látom az unokatesómat, amikor csak szeretném. Nagyon hiányzott.

De nem csak ő hiányzott. Ambrose-ról legalább tudtam, hogy valahol odakint van a világban. Nem pedig a pokolban szenved, ki tudja, milyen borzalmak közepette.

Reszkető kézzel a kávéscsészéért nyúltam, de elvétettem. Harvey a kanalát letéve odanyúlt, és összekulcsolta az ujjainkat. Én meg bekapaszkodtam.

– Jaj, ne, Sabrina! – szólalt meg Elspeth. – Azért szomorkodsz, mert Nick a pokolban van?

Az Akadémiára járók nem tudták pontosan, hogy Nick miért van a pokolban, csak azt, hogy ott van. A többségük tapintatosan nem említette a dolgot, Elspeth viszont nem volt egy tapintatos fajta.

– Ezzel nem segítesz, Elspeth – figyelmeztette Harvey.

– Semmi sem fog segíteni, igaz? – folytatta Elspeth. – Nick eltűnt! Szegény Sabrina! Itt maradtál úgy, hogy csak egy pasid van. És ő halandó, úgyhogy... ne vedd sértésnek, halandó, mert biztos vagyok benne, hogy a lehető legjobban igyekszel... de biztos hiányzik a mágusszex. Nick Scratch olyan volt az ágyban, mint egy örömtűz.

Harvey-val hihetetlenül gyorsan elengedtük egymás kezét.

– Jó neki – közölte távolságtartóan Harvey.

Ittam egy korty kávé, hogy erőt merítsek belőle. Halandó iskolába jártam, ami azt jelentette, hogy halandó diáktársaim voltak, és halandó felvilágosító óráim tizenhat éves koromig, így még mindig nem szoktam hozzá a varázstudók szokásaihoz.

Nem hiányoltam a mágusszexet, mert soha nem volt benne részem, mint ahogy másfajta szexben sem. Nick mindig is világosan jelezte, hogy az én döntésem a továbblépés, mert ő ilyen fantasztikus. Még nem jártunk olyan régóta, ráadásul ő nagyon tapasztalt volt, ami félelemmel töltött el. És folyton megzavartak bennünket a gyilkossági ügyek tárgyalásai meg a vérfarkasok.

Azt hittem, több időnk lesz.

Eltökélten figyelmen kívül hagytam a témát, és inkább Elspeth másik felvetésére válaszoltam.

– Nekem csak egy pasim van.

Elspeth bólintott.

– Igen, mert a másik a pokolba vészett.

– Egy pasim van, *Nick Scratch*, aki jelenleg a pokolban tartózkodik – helyesbítettem.

Elspeth a homlokát ráncolta.

– Hogy érted azt, hogy jelenleg? Senki sem jön vissza a pokolból.

Váltottam egy pillantást Harvey-val, aztán rámeredtem a kávécsészémre.

– Sabrina és én nem járunk – magyarázta sietve Harvey. – Csak barátok vagyunk.

Fel sem nézve bólintottam. Hallottam, hogy Elspeth eltolja magát az üres tányért.

– Nem voltál szerelmes ebbe a halandóba, Sabrina? Mindenki erről beszélt. Félreértettem? A másik halandóba voltál szerelmes? Ööö... Theóba?

Hallani lehetett a hangján az őszinte értetlenséget. Én pedig kénytelen voltam elgondolkodni egy olyan valóságon, amelyikben az egyik legjobb barátommal jártam.

– Á, nem. Nem jártam Theóval. Hanem... Harvey-val jártam, de már nem.

Szerelmes voltam Harvey-ba. De már nem.

– Szakítottunk – tette hozzá Harvey. – Baráti módon.

Persze. Amennyiben „barátinak” tekinthető az, hogy visszahoztam a bátyját a halálból, aminek az eredményeképpen Harvey tudomást szerzett a varázstudók világáról, végső nyugalomra kellett helyeznie a bátyját, aztán szakítania kellett velem...

– De miért? – tudakolta Elspeth, mire elkezdtem arról ábrándozni, hogy fehérrépává változtatom a fejét. – Nick nem javasolta, hogy legyen két barátod egyszerre, Sabrina? A Gonosz Nővérektől hallottam, hogy úgy tervezte.

– Az *teljességgel* ki van zárva – csattant fel Harvey.

Vetett egy lesújtó pillantást Elspethre, majd szörnyülködve belapátolt egy óriási kanál gabonapelyhet.

– Lehet, hogy javasolt valami ilyesmit – ismertem be, mire Harvey félrenyelte a gabonapelyhet, és csúnyán köhögni kezdett. – De azt mondtam, hogy... – Nos, nem mondtam nemet, hiszen annyi-ra ledöbbsentem. – De végül nem úgy lett – fejeztem be a mondatot.

Elspeth együttérzéssel nézett rám.

– Kár, Sabrina.

Felhajtottam a kávémat, aztán rosszállóan bámultam a csésze aljára. Harvey abbahagyta az evést, és két kézzel beletúrt a hajába.

– Kösz, Nick – motyogta a padlónak. – Kösz, hogy szörnyen ciciké varázsolsz mindent... *a pokolból*. Akárhogy is csinálják a dolgokat a varázstudók meg néha a nagyvárosiak, és akármilyen szaftos

poénjai voltak is Nicknek, mielőtt találkoztam vele, remélem, hogy megérted a helyzetet, Elspeth. Az a srác utál engem. Sabrina és én jó barátok vagyunk. Nagyon egyszerű az egész. Semmi szükség arra, hogy kellemetlenné tegyük a dolgokat. Hallom, hogy Hilda néni mindjárt visszaér, szóval ne dumáljunk többet ilyen ciki témákról.

Én is hallottam Hilda néni halk éneklését. Amikor belépett a konyhába, tele volt a keze olyan gyümölcsökkel és virágokkal, amiknek az egyik része vérvörösben játszott, a többi pedig levendulaszínű és sötét közepű volt.

– A halandóknak kellemetlen a szexről beszélni tekintélyes emberek előtt? – érdeklődött Elspeth.

– Jaj, istenem! – kiáltott fel Harvey.

Elspeth lesújtó pillantással nézett rá.

– Hölgyek előtt ne vedd a szádra a hamis isten nevét!

– Bocsánat – motyogta Harvey.

Ránk telepedett a csend. A némaság közepette hallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Mindenki megfeszült. Számos védő bűbájjal vettük körül a házat, amióta kiszolgáltatott, beteg varázstudók laktak nálunk. Óvatosságra intettek minket a támadások: jöttek már boszorkányvadászok, számtalan démon, és maga a Sátán is. Elvileg csak nagyon kevesen tudtak belépni.

A hullavirág gyümölcssei és virágai úgy hullottak le a földre Hilda néni karjából, mint valami vérzapor. A só- és a borsszóró mögött felemelkedett Salem sötét alakja. Hilda néni az ajtó felé fordult, s úgy festett, mintha szó szerint lángolna a haragtól a SZEXI BOSZI-s kötényében.

– *Salus!* – mormolta.

Elspeth felállt, így leesett a takaró a hálóingbe burkolt testéről.

– *Salvus* – tette hozzá.

Hárman voltunk. Habár nem mondanám, hogy bármiféle titokzatos kötődést éreztem volna Elspeth felé.

– *Ardens* – suttogtam.

Halványkék fény gyulladt az ezüstgyűrűk körül az ujjaimon. Milyen könnyen megjelent nekem a pokoltűz!

– *Dracarys* – motyogta Harvey, aztán rám mosolygott. – Ezt egy sorozatban hallottam. Csak próbálok besegíteni.

A mosolya ellenére láttam, hogy a székéhez támasztott puskáért nyúl. Rátettem a vállára a kezemet, a másikkal pedig az ajtó felé intettem. A tenyeremből kiinduló halovány fény megmozdult, és reflektorként világította meg Roz ijedt arcát, amikor kitárult az ajtó. Theo is ott volt a nyomában.

– Ó! Bocsi, srácok!

Roz és Theo azon kevesek közé tartoztak, akikben feltétel nélkül megbíztam. A védőbűbájaim mindig átengedték őket.

Hallottam, hogy Harvey széke csikorog a padlón, ezért rápillantottam. Lehanyatlott a kezem a válláról, amikor felállt, néma örömtől felderült arccal.

– Hé, itt a haverom! – Ökölpacsit adott Theónak. Aztán a két tenyere közé fogta Roz arcát. – Hé, itt a csajom! – folytatta lágy hangon.

Harvey szájon csókolta a legjobb barátnőmet. A csók után még elidőzött, közel hajolva Roz mosolyához, mintha a kedvére való lett volna így maradni. Odajöttek az asztalhoz, Harvey pedig átkarolta a barátnője vállát. Felemelte az egyik levendulaszínű virágot az asztalról, és odatartotta a szirmokat Roz ragyogó barna arcához. Megcsókolta a virágot, és Roz kezébe nyomta a szárát. Harvey apró ajándékokkal és gesztusokkal állandóan jelét adta annak, hogy mindig gondol a szerelmére. Emlékeztem erre.

– Köszí – motyogta Roz, aki újabb mosollyal jutalmazta meg.

– Ne érij hozzá a gyümölcshöz! – intette Harvey. – Mérgezõ.

Roz odaaraszolt az asztalhoz, hogy óvatosan letehesse a virágot. Üdvözlés gyanánt integetett nekem.

Visszaintegettem nekik.

– Csak késõbbre vártalak titeket.

– Korán keltem – magyarázta Roz. – Theo pedig valami lehetetlen idõpontban szokott együtt kelni a tyúkokkal, ezért útközben beugrottam érte.

– Három szót mondanék a boszorkányoknak – tette hozzá Theo. – Etetni kell az állatokat.

Azzal végighúzta a kezét a kefehaján, és odasomfordált az asztalhoz, ahonnan bizonytalanul biccentett egyet Elspethnek. Elspeth még ülve is magasabb volt nála. A legtöbb ember magasabb, mint én vagy Theo, de szerettem azt hinni, hogy mégis érezhetõ a jelenlétünk.

Harvey-hoz hasonlóan szintén ökölpacsiztam egyet Theóval, mire az ujjaim körül táncoló fény még utoljára felvillant, aztán kialudt.

– Nekünk temetkezési vállalkozásunk van, amivel nincs ilyen gond.

Eszembe jutott ez a poén a késõn kelõ holtakról, de Harvey nem szerette a haláli humort. Még most is hallottuk a kis testetlen léptek zaját a lépcsõ felõl, és láttam, ahogy összerezzen tõle.

– Ne aggódj, Harvey! – nyugtatta meg Hilda néni. – Csak a szellemgyerekek azok.

Az Akadémián meghalt gyermekek nyughatatlan lelke ott kóborolt a folyosókon. Kiderült, hogy az Akadémia élõ diákjai jelentik az iskolánk lelkét, mert még a szellemek is átjöttek hozzánk. Mintha nem lett volna elég vendégünk.

– A szellemgyerekek kísértének engem – mormolta Harvey, aztán aggódva pislogott egyet. – Ú, nem szó szerint. Csak sokat gondolok rájuk. De nem félek tőlük!

Hilda néni biztatásképpen belé karolt. Harvey meglepetten, de kedvtelve nézett le a nagynéném feje búbjára. Mintha mindig megdöbrent volna azon, hogy Hilda néni kedveli. Kész abszurdum, hiszen Hilda néni mindig is nyilvánvalóvá tette, hogy ő a kedvence.

– Arra gondoltam, hogy nekiláthatnánk hamarabb a Harcosok Klubja összejeövetelünknek – szólalt meg a székemre támaszkodva Roz.

Hálásan rámosolyogtam.

– Jó ötlet.

Theo érdeklődve nézegette Hilda néni főztjét, Harvey viszont óvón félrevonta. Azt tátogetta, hogy *kígyó*, mire Theo értetlenül meredt rá.

– Miért változtattátok meg a klubotok nevét? Mi is volt, WIC-CA? – tudakolta Hilda néni.

– A WICCA egy iskolai szervezet volt – magyarázta Roz. – Azért jött létre, hogy támogassa a nőket, és küzdjön a rendszerszintű igazságtalanság ellen. A Harcosok Klubja inkább a mi személyes küldetésünk.

Hilda néni megkínálta Theót egy kanál fasírttal, aki viszont Harvey-ra pillantva bölcsen megrázta a fejét.

– Hogy érted azt, hogy a küldetésetek?

Hilda néni szívesen érdeklődött a halandó barátaim iránt. Részen azért, mert Zelda néni világossá tette: ő azt szeretné, ha nem lennének halandó barátaim. Szerintem nem gyanakodott.

– Hát... – kezdte Roz. – A Harcosok Klubjában csak mi vagyunk négyen, felkutatjuk a gonoszt, és próbálunk jót tenni.

Egyik halandó barátom sem tudott ügyesen hazudni.

– Talán egyszer majd tartunk egy sütivásárt – vigyorgtam rá huncutul Hilda néniire. – Menjünk a klubhelyiségünkbe!

– Nem kértek gofrit? – érdeklődött Hilda néni.

Harvey és Theo tépelődött. Roz dicsőségesen ellenállt a gofrikísértésnek.

– *Én* kérek gofrit – szólalt meg Elspeth. – És azt akarom, hogy a mennyek küldötte felvigyen a kanapémra, ahol lábadozva megeszem majd a gofrimat.

– Mi is a nevem? – kérdezte Harvey.

– Boszorkányvadász – vigyorgott Elspeth. – Halandó.

Harvey megrázta a fejét.

– *Harvey* – adta meg magát végül Elspeth.

– Látod, nem nehéz. – Harvey ölbe kapta, hogy elinduljon vele az ajtó felé.

Roz mintha csöppet sem akadt volna fenn azon, hogy a barátja egy másik lányt cipel, mint valami hercegnőt. Szerintem tudta, hogy nincs miért aggódnia. Harvey szemlátomást imádtá.

Theo és Roz is elindult az ajtó felé. Mielőtt utánuk mehettem volna, Hilda néni megfogta a kezem.

– Sabrina, válthatnánk pár szót?

– Persze – válaszoltam a büntudat egyértelmű jeleként zakatoló szívvel.

Amikor összeszedtem a bátorságom, hogy a nagynénémre nézzek, kedvesen nézett vissza rám, egyáltalán nem volt vádló a tekintete.

– Úgy örülök, hogy a halandó barátaiddal töltöd az időt – suttogetta. – Tudom, hogy el fogják terelni a gondolataidat... arról a szörnyűségről szegény Nickkel. Helyesen cselekszel, bátor kislánykám.

– Remélem – mondtam, és elkaptam róla a pillantásom.

A két nagynénémnek fogalmuk sem volt arról, hogy valójában miben sántikálok a barátaimmal.

Gyorsan átöleltem Hilda nénit, aztán elmenekültem, ki az ajtón, és fel a lépcsőn a többiek után. Felmentünk a padlásra az unokatestvérem, Ambrose szobájába. Habár hetekre elment, és szörnyű helyhiányban szenvedtünk, próbáltuk érintetlenül hagyni a szobáját, hogy bármikor készen álljon a fogadására. De tudtam, azt akarná, hogy használjam a szobát, ha szükségem van rá.

És szükségem volt rá.

Harvey lépett be utoljára. Óvatosan becsukta az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Odaálltam a Harcosok Klubja elé. Pici korunk óta ők voltak a legjobb barátaim.

Most ők voltak a csapatom, akik a padlóra halmozott párnákon gyűltek össze. Roz felhúzta a lábát a kordbársony szoknyája alá, amit éppen idegesen igazgatott magán. Theo a térdét átkarolva ült, arcáról lerítt az eltökéltség. Harvey pedig a mellette heverő puskával előredőlt, hogy a kitérdelt farmerjára könyökölve egyenesen rám nézzen a sötét szemével. Mindannyian elmondhatatlanul fontosak voltak nekem. Mindannyian elszántak voltak a titkos küldetésünk iránt. Megkértem őket, hogy segítsenek nekem, ők pedig megesküdték arra, hogy fognak.

– Jól van, Harcosok Klubja – szólaltam meg. – Jöhet az áttekintés.

Feleltem a kezemet, mire az irodai írótabla, amit Roz használt az iskolai feladatokhoz, leereszkedett Ambrose brit zászlója elé. A legfelső lapja tele volt Roz rendezett kézírásával, Theo gyors macskakaparásával, meg az én terjengős és drámai betűimmal, mert Zel-da nénitől tanultam a szépírást még öt éves koromban. Harvey a rajzokat készítette.

Minden feliratot és rajzot filcvonalak kötöttek a többihez. A fehér papíron minden egyes fekete vonal a pokolba vezető útnak tűnt nekem.

Hilda néni azt akarta, hogy felejtsem el, ami történt. Képtelen voltam rá.

Nem számított, hogy Lucifer lánya vagyok, nem pedig Edward Spellmané, ahogy mindig is hittem. Egyáltalán nem vagyok Spellman. Kit érdekel? Elhatároztam, hogy Spellman leszek. Boszorkányként félig a halandók világában élek, félig pedig a varázstudókéban, a választott családommal és a választott barátaimmal, és soha többé nem fogom használni a különös képességeimet. Boldog leszek.

De ahhoz, hogy boldog legyek, szükségem volt még valamire.

Nickre.

Semmi más nem számított, csak hogy találjak egy utat a pokolba. Teljesen Nicknek kellett szentelnem magam. Ő is így tett értem.

Rámosolyogtam Nick odarajzolt képére, ahogy gyönyörű arccal vigyorog a szmokingjában, mintha soha nem történhetne vele semmi rossz. A kacskaringós vonalaink közepére került a portréja.

Nick a saját testét használta fel elvarázsolt ketrecként, amelyben foglyul ejtette a Sátánt, megghiúsítva Lucifer terveit, aki meg akarta szerezni a világot és a lányát. Nick azért szórt rám bűbájt, mert szeret. Lilith, a démonok anyja és a pokol új királynője levitte Nicket a birodalmának a bugyraiba, hogy a Sátán soha ne tudjon elszökni és visszafoglalni a trónt.

Ezért volt Nick bezárva a pokolba. Ezért tettem volna kockára bármit a szabadulásáért.

Bele sem mertem gondolni, mi történhet vele odalent.

POKOL

**„A BÉKÉT NEM ISMERŐ KEGYETLEN
EGYRE KÖZELEBB ÉRT HOZZÁM.”**

- DANTE -

LILITH, A POKOL KIRÁLYNŐJE tisztában volt a külsőségek jelentőségével. A világ korán belesulykolta a nőkbe, hogy náluk a külsőn többet ér bárminél, ami alatta rejlik. Így, hogy már közszereplő lett, és rászegeződött a pokolbéliiek tekintete, elengedhetetlen volt, hogy rideg nyugalmat árásszon. Minden reggel rengeteg időt töltött azzal, hogy gondosan magára öltse az arcát.

Sok arc közül választhatott.

Lilith megpördült az üregben, ami a gardróbjaként szolgált. Több mint száz hasadék tátongott a kőfalakban. A durván faragott mélyedésekben arany szoborfejek sorakoztak. Mindegyiken ott díszelgett a pokolba veszett lelkek egyikének a letépett arca. Az arcok Lilith öröme a sötétben eldugva várakoztak, hogy egyszer talán majd paszsoljanak a hangulatához. Olyan arcokat vehetett magára, amikért férfiak gyilkoltak, amik hajók százait bocsátották a tengerre, vagy tornyokat égettek le. Most már övé volt a hatalom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Miközben Lilith szemügyre vette szépséges királyságát, megállt, mert magával ragadta az egyik arc látványa. Alul foglalt helyet, és úgy ragyogott az árnyékban, akár egy gyöngy.

Borzas sötét haj, ívelt járomcsont, és olyan száj, ami most elernyedt ugyan, ám Lilith tudta, hogyan mosolygott. A szemei hosszúkásak, macskaszerűek voltak, így az emberek zöldnek látták. Lilith emlékezett, hogy valójában kékben pompáztak. Ezt az arcot félretette, miután megörökölte a hatalmat a pokolban, de azért szentimentális módon megtartotta. Mary Wardwell arca volt.

Adam imádta ezt az arcot. Nem az első „Ádám”, hanem a legutóbbija. Mary Wardwell Adamje, aki ajándékokkal érkezett a menyasszonyának az otthonához. Adam, aki jó szívvel tudott szeretni. A jóság íze különös volt, Lilith szinte édesnek találta. De Lucifer megölte Adamet, és másfajta ízt hagyott Lilith szájában.

Nem számított. Mit ért annak a halandó Adamnek a szerelme? Még csak rá sem jött, hogy a nő, akihez visszatért, nem az a nő volt, akit hátrahagyott, hanem egy gonosz, gyilkos démon, aki elrabolta Mary Wardwell életét. Mint minden férfi, Adam is csak az arcot látta.

Ennyit a szerelemről.

A Pokol Királynője elfordult Mary Wardwell arcától, és kiválasztott egy másikat, ami olyan sima volt, mint a jég, halvány aranyszőke hajjal.

Egy jégkirálynő arca: olyan hideg, akár a tél, teljesen érzéketlen. Lilith pontosan ilyen arcot akart arra az esetre, ha a pokol ura meglátogatná a palotát. Belzebub Úr különösen kritikus szemmel nézte az új királynőjét, az örököse, Caliban Herceg pedig arról volt híres, hogy ő a legbosszantóbb lélek a pokolban.